

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

ANTIGONA

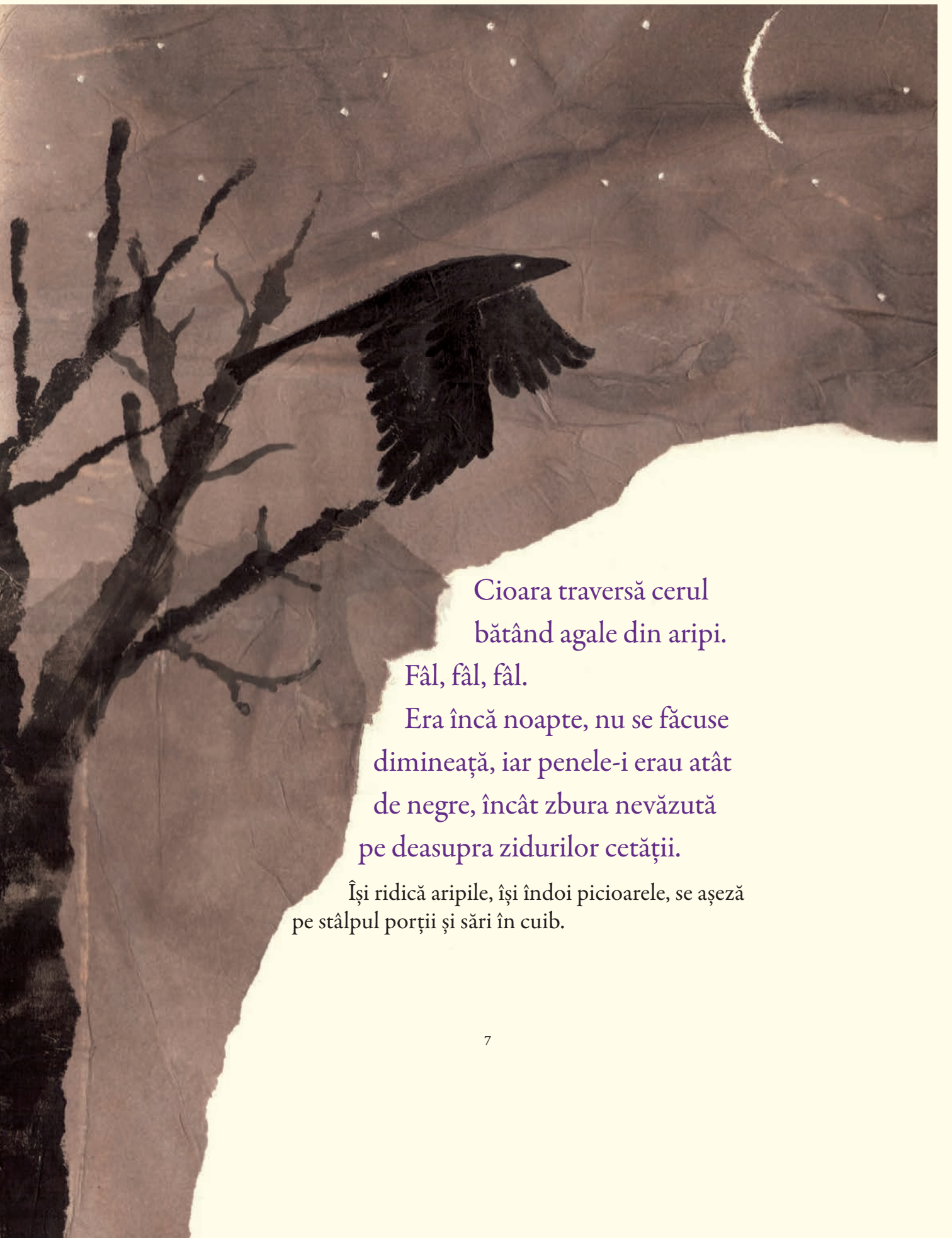
REPOVESTIRE DE

ALI SMITH

SAVE
THE
STORY

CURTEA VECHЕ

Unu

Cioara traversă cerul
bătând agale din aripi.

Fâl, fâl, fâl.

Era încă noapte, nu se făcuse
dimineață, iar penele-i erau atât
de negre, încât zbura nevăzută
pe deasupra zidurilor cetății.

Își ridică aripile, își îndoi picioarele, se așeză
pe stâlpul porții și sări în cuib.

Sub ea, se afla una dintre porțile cetății. Șapte erau în total. Cioara cu pricina își făcuse cuib tocmai deasupra acestei porți, cea de-a șaptea. Era cel mai potrivit loc posibil unde putea sta o cioară. Avea întotdeauna cea mai bună priveliște asupra câmpului de bătălie.

Bătălia care tocmai se încheiase fusese de departe cea mai crâncenă. Îi rămăsese din plin de mâncare. Aproape că-și dorea să fi fost acel moment al anului

când avea cuibul plin de pui abia ieșiți din ou;
ce bine ar fi dacă oamenii ar decide să se omoare
între ei într-un moment mai prielnic al anului.
Dar nu, a trecut deja un anotimp întreg de când
a zvârlit din cuib cojile de ou cu ciocul ei negru
și și-a trimis odraslele pe drumul lor. Ei bine, asta-i
viața. Merge-n linie dreaptă, chiar și pentru ciori.

Acum, ce mai rămăsese din navele armatei învinse
avea să dispară dincolo de linia orizontului, unde
marea se întâlnește cu cerul; fumul de la focurile
de aseară începea să se risipească acolo unde oamenii
rămăși în viață își incineraseră sau îngropaseră morții.
Cele mai multe rămase erau femei. Femeile erau cele
care căutau printre morți. Înaintau printre ruine
și pietre. Își împingeau cărucioarele cu spițe rupte
de-a lungul a ce mai rămăsese din drum. Nimic
nou. Cioara mai văzuse asta și înainte. Era o pasăre
bătrână, iar anii o făcuseră mai înțeleaptă, cu privirea
mai ageră, și o învățaseră ce e de văzut și ce nu. Știa și
să nu stea prea mult pe gânduri, să aleagă bucățița
cea mai bună pe care s-o ciugulească dintr-un stârv
uman lăsat în urmă. Niciodată nu stătea prea mult,
încât să le dea ocazia oamenilor s-o vadă și să arunce
cu vreo piatră după ea. Unu: coboară. Doi: așază-te
pe stârv și strânge bine cu ghearele. Trei: smulge

cu putere nasul, degetele, colțul ochiului gustos, fâșii pentru o masă perfectă. Patru: repede fâl, fâl, fâl din aripi, și pe-aici ți-e drumul.

Oamenii sunt făcuți să fie lenți. Pur și simplu, nu sunt ciori. Au umerii gârboviți și sunt lipsiți de aripi. Unii își plecau capetele cu tristețe. Alții se cocoșau sub greutatea lucrurilor luate din buzunarele și traistele morților; dar cu toții erau înspăimântați și zoreau să ajungă mai repede la zidurile sigure ale cetății, înainte ca zorile să-i dezvăluie prea mult.

Își îndreptă penele cu ciocul. În curând, avea să răsară soarele. Bătălia luase sfârșit. Fusesse o noapte lungă. Se cuibări, gata de culcare.

Dar sub ea, jos, lângă poartă, iată un câine care stătea și aștepta.

Așteptase acolo zile în șir, chiar de la începutul bătăliei. Era tot acolo. Nu se mișcase niciun pas.

— Crrraaa! croncâni cioara.

Câinele nici măcar nu privi în sus.

Toți câinii sunt proști. Acesta era un cățelandru, iar pe fața lui câinească se citea loialitatea. Era tot acoperit de praful bătăliei. Câțiva oameni, probabil morți acum, poate că-i spusese să stea cuminte

și să aștepte acolo, lângă poartă. Iar el făcuse întocmai cum i se spusese.

— Crrraaa, hau! râse cioara de sus.

Cățelandrul se răsuci obosit în pietriș, în praf, o dată, apoi încă o dată. Își făcea culcuș.

Avea labele mari. Avea să devină genul de câine de care e mai bine să te ferești, care îți smulge coada dintr-o singură mișcare și apoi stă cu penele atârându-i din bot ca evantaiul unei doamne (de fapt, ceva de genul ăsta chiar i se întâmplase cândva ciorii). Semăna cu un lup, avea colți și urechi ascuțite, un bot lung și frumos.

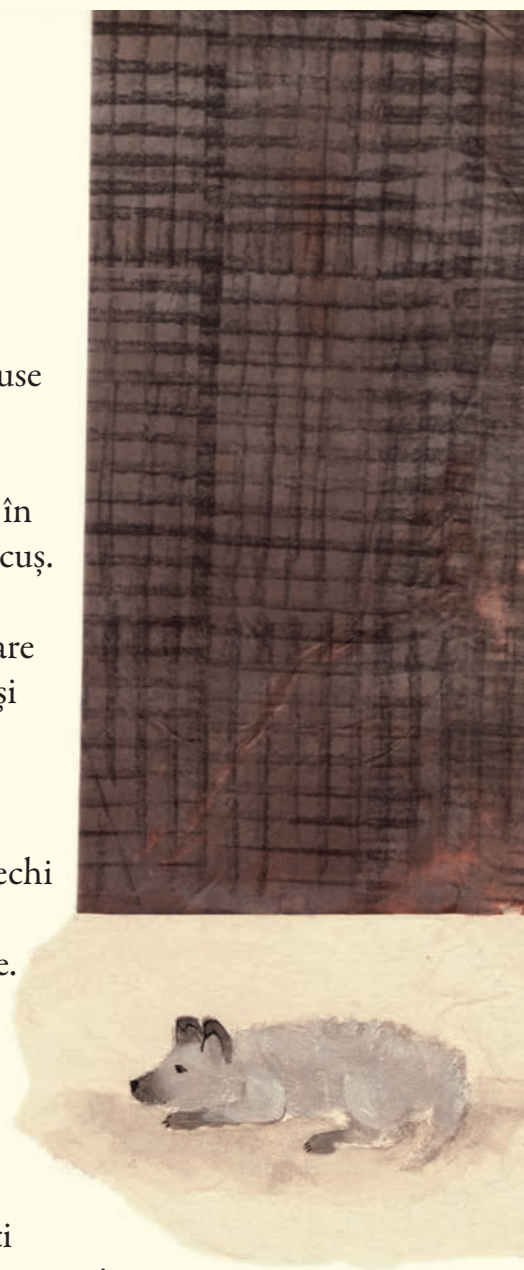
Stătea întins, cu capul pe labele îndoite. Părea trist. Dar încă își ținea urechile ciulite.

— Du-te acasă. E mort stăpânul tău, îi croncăni cioara.

Nicio reacție.

Câinii... Își petrec viața purtând fericiți zgardă, lăsându-se prinși sau plimbați de oameni, stau legați de niște bucăți de sfoară veche. Mănâncă din mâna oamenilor, de parcă mâna care-i hrănește nu ar fi o mâncare suficient de bună în sine.

— Probabil că e ars deja sau îngropat, îi strigă.

Bătrâna cioară se ridică puțin din cuib. Mâncare?
Special pentru ciori?

— Antigona, strigă sora mai mare, nu știu despre
ce vorbești.

— Ascultă mai bine, Ismena, răspunse cea mică.

De data aceasta, cioara se ridică de-a binelea și
ascultă mai cu atenție. Antigona și Ismena! Micile
prințese! Aici, sub cuibul ei, se afla ce mai rămăsese
din stirpea regelui Oedip, străvechea familie regală.

Iată cum se întorceau lucrurile! Prințesa Antigona.
Cea care fusese atât de bună cu Oedip, orbul.

Bărbatul care fusese cândva rege.
Tatăl ei. Copila îi ținuse loc de
ochi, până în ziua în care a murit
(după care, evident, ochii nu mai
sunt nimic altceva decât hrană
pentru ciori).

Cioara o văzuse de mai multe
ori pe drum pe fata cea mică
ducându-l de mână pe bărbatul
îmbrăcat în mantiile sale regale
zdrențuite.

— Mai încet, Antigona! spuse
sora ei. Tot ce știu este că sunt
amândoi morți. Frații noștri.

